

Harðrenda stríðið í föroysku kirkjuni er nú av. Kirkjumálaráðið hefur gjørt úrskurð í málinum, og Peter O. K. Olofson, sum var høvuðsmaður í øðrum partinum, hefur sagt seg úr starvi. Vit hyggja her at gongdini í málinum

John Johannessen

Tað ljóðar øvugt. Men átrúnaður og kanska serliga kristindómur hefur verið orsökkin til mangt eitt ógvusligt stríð her í heimi. Tann kristindómur, ið ber boð um at elska og virða hvønn annan, hefur birt uppundir mannagagstran og morð. Gott domi um hetta eru heksagagstrarnir í Europa fyrri fáum öldum síðani.

Enn í dag og eisini her heima hjá okkum, 2000 ár eftir, at Jesus varð føddur, stendst eisini stríð um hendan átrúnað við boðskapinum um gleði og frið. Hetta hava vit sæð seinastu mongu mánaðirnar í föroyska kirkjustiðnum, har prestar í høvuðsheirum hava stríðst um, hvør er skikkaður at bera fram gleðiðboðskapin og ikki.

Ræði á prestagjaldinum

Peter O. K. Olofson, sóknarprestur í Fuglafjarðar prestagjaldi, heldur, at tað stríðir móri Guðs fyriskriftum, at kvinnuligir og fráskildir prestar prædika í kirkjuni. Tí er hann ógvuliga misnøgdur við, at bispur í ávisum føri hefur tikið hann av ræði og sett kvinnuligan prest at prædika í prestagjaldi sínum undir hámessuni, ið er millum klokkan ellivu og eitt.

Peter O. K. Olofson vísir í hesum sambandi á kirkjulógirnar og sigur, at í hámessutiðini er tað sóknarpresturin, ið hefur ábyrgdina av, hvat gongur fyrri seg í øllum prestagjaldinum, og tískil skal bispur ikki koma og troðka kvinnuligan prest inn í sína kirkju hesa tíð, sjálvst um Olofson sjálvur prædikar í aðrari kirkju, og tískil ikki fær verið í Fuglafjarðar prestagjaldi, har Sonja Klein í staðin prædikar hendan ávísu dagin.

Hinvegin vísir Olofson í sama sambandi á, at tað hevði hevði latið seg gjørt hjá kvinnuligum presti at prædika í kirkju síni seinnapart ein sunnudag ella aðrar tíðir, bert hetta ikki er í hámessutið. Hann vísir á, at kirkjulógirnar eru soleiðis skikkaðar, at tvey ella trí húski ynska serligt tiltak í kirkjuni, sum til dømis at fáa annan prest at prædika, kunnu venda sær til sóknarprestin og biðja um at fáa kirkjuna til nýtslu hesa lötuna. Sýtir sóknarpresturin fyrri hesum, kunnu tey venda sær til bisp, sum síðani tekur avgerð í málinum. Men Olofson slær fast, at hetta ikki ber til í hámessutiðini, tí tá er tað hann, sum hefur ábyrgd fyrri, hvat fer fram í kirkjunum í prestagjaldi sínum. Tískil heldur hann seg

eisini hava ábyrgd fyrri deknagudstænastunum.

Bisnur ikki samdur

Men bispur er ikki samdur við Olofson. Hann sigur seg als einki hava ímóti kvinnuligum prestum, og heldur einki skeiðt vera í, at hann hevur sett kvinnuligan prest at prædika í Fuglafjarðar kirkju í vanligari gudstænastutið, tá Olofson hóast alt heldur gudstænastu í aðrari kirkju í prestagjaldinum júst hendan dagin. Tí heldur hann seg als ikki hava tikið Peter O. K. Olofson av ræði, hóast hesin er sannførdur um, at tað er júst tað, bispur hevur gjørt.

Nú verður rættuligt brævasamskipti millum Peter O. K. Olofson, har teir í hvør sínum lagi við teologiskum lærusetningum og lögfrøði royna at sannføra hvønn annan um, hvør hevur rætt. Eftir drúgt samskipti og nógv brøv sæst, at einki fæst burtúr hesum, og Olofson kærir at enda bisp fyrri Kirkjumálaráðnum.

Fleiri uppi

Um hetta mundið verður kirkjustrið til nakað meira, enn eitt innanhýsis stríð millum Peter O. K. Olofson og Hans Jacob Joensen, bisp. Partar av

sóknarbørnum Olofsons senda tíðliga í vár biski skriv, har tey siga seg taka undir við sjónarmiðum Olofsons, og heita tey á bisp um at lata Olofson hava fult ræði á sínum prestagjaldi. Hetta tekur bispur ikki til eftirtektar.

Stríðið vindir nú alt meira uppá seg. Niels Pauli Danielsen, Hans Eiler Hammer, Bergur Debes Joensen, Sverri Steinhólm og Andreas Andreassen taka undir við Peter O. K. Olofson og kærja bisp fyrri Kirkjumálaráðnum.

Fer av sporinum

Men Kirkjustiðið steðgar ikki her. Heldur fer tað rættuliga av sporinum. Tí nú fara kærurnar bráðliga at floyma inn til Kirkjumálaráðið, har bispur og dómróður verða kærdir fyrri líkt og ólíkt. Jens Ulf Jørgensen, sum í Kirkjumálaráðnum sigur seg als ikki fáa arbeiðsfríð fyrri øllum teimum brøvum, faksum og telefonsamrøðum, hann noyðist at taka ímóti frá ávisum föroyskum prestum.

Kirkjustriðið fevnir nú um ein prestagard, sum lekur og bara hevur baðikar, men onga brúsu, eina lestrarbók, har kvinnuligur prestur hevur skrivað ávísar lestrar, ið ávísir prestar siga vera

gudsspottandi, kvinnuligir prestar, uppafurgiftan dómróður, dómróður, ið heldur ov vakið eyga við arbeiði prestanna og ov ungir konfirmantar.

Drúgv viðgerð

Tá fyrstu kærurnar komu inn til Kirkjumálaráðið, varð meldað út, at málið varð liðugt viðgjørt innan fyrsta juni, og segði Olofson, at fekk hann ikki viðhald, so segði hann seg úr starvinum sum sóknarprestur. Hann segði seg nevnliga ikki kunna góttaka, at ranglæra slapp at valda í Føroysku kirkjuni.

Men viðgerðin í Kirkjumálaráðnum gjørdist drúgv, og fyrri fáum vikum síðani kom endaligi úrskurðurin. Kirkjumálaráðið vísti allar kærurnar frá sær. Olofson hevur nú tikið avleiðingarnar av hesum og sagt seg úr starvi, eins og hann segði, at hann fór at gera. Han staðfestir nú, at bispur loyvir ranglæru at valda í Føroysku kirkjuni. Men hesum er bispur alt annað enn samdur í.

Síðani úrskurðin er einki annað stórvegis hent í málinum, og kunnu føroyingar nú bert vóna, at friður aftur valdar í føroysku kirkjuni.

Stríðið um kvinnuna og ranglæruna